

ROMÂNIA
JUDECĂTORIA SECTORULUI 1 BUCUREȘTI
SECȚIA A II-A CIVILĂ
SENTINȚA CIVILĂ NR. 570
ȘEDINȚA PUBLICĂ DIN DATA DE 13.02.2017
INSTANȚĂ CONSTITUITĂ DIN:
PREȘEDINTE: SABINA BOLLA
GREFIER: ANDREEA TĂMAȘ

Pe rol judecarea cauzei civile privind pe reclamantul **Lucian Isar** și pe pârâții **Ridzone Computers S.R.L.** și **Ciutacu Victor-Gabriel**, având ca obiect *pretenții - daune morale*.

La apelul nominal făcut în ședința publică, în ordinea listei, au răspuns pârâta Ridzone Computers S.R.L., prin avocat Lavinia Capus, cu împuternicire depusă la dosar – fila 108, și pârâtul Ciutacu Victor-Gabriel, prin avocat Mihai Mustăciosu, cu împuternicire depusă la dosar – fila 74, lipsind reclamantul.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care,

Nemaifiind cereri prealabile de formulat și excepții de soluționat, instanța declară deschisă cercetarea judecătorească și acorda cuvântul asupra propunerii de probe.

Pârâții, prin avocat, având cuvântul pe rând, solicită încuviințarea probei cu înscrisuri, arătând că nu se opun probei propuse de către reclamant.

Instanța, în temeiul art. 255 și art. 258 C.pr.civ., încuviințează, pentru toate părțile, proba cu înscrisuri, considerând-o admisibilă și de natură să ducă la soluționarea cauzei.

Nemaifiind cereri de formulat, excepții de soluționat sau probe de administrat, instanța dispune închiderea cercetării judecătorești, constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul pe fondul cauzei.

Pârâta, prin avocat, solicită respingerea cererii reclamantului Lucian Isar. În acest sens, precizează că acțiunea a fost formulată în contextul difuzării la data de 10.12.2016, respectiv la data de 11.12.2016, pe postul de televiziune România TV a două emisiuni, cea dintâi moderată de către pârâtul Victor Ciutacu, iar cea de-a doua, de la ora 13:00, de către Paula Rusu, dezbaterile care au avut loc în platou centrându-se asupra mesajului postat pe o rețea de socializare de către Victor Ponta. În aceste condiții, arată că partea adversă a considerat că afirmațiile făcute în cadrul emisiunilor incriminate i-au adus atingere onoarei, demnității și reputației, motiv pentru care a înțeles să sesizeze instanța de judecată.

De asemenea, pârâta, prin avocat, menționează că fapta ilicită reclamată constă în prezentarea de către postul de televiziune a unor știri neadevărate, respectiv prezentarea domniei sale ca fiind autorul unor fapte de natură penală. În acest sens, susține că în cauză nu sunt întrunite condițiile răspunderii civile delictuale a postului de televiziune în solidar cu pârâtul Victor Ciutacu, întrucât fapta ilicită nu există, având în vedere că subiectul difuzat este unul de interes public, din declarația domnului Victor Ponta rezultând că acesta din urmă ar fi fost informat cu privire la tentativa clară de corupție din partea reclamantului, respectiv obținerea de avantaje de la un investitor străin, la momentul la care deținea o funcție în Guvern.

Totodată, învederează că, pornind de la acest mesaj, partea adversă a susținut că Ridzone Computers S.R.L. a difuzat pe post știri neadevărate, în condițiile în care acestea au fost aduse la cunoștința publicului de către Victor Ponta. Raportat la conținutul declarației postate de către cel din urmă pe pagina personală de Facebook și la jurisprudența CEDO, care a statuat că subiecte precum corupția la nivel politic și cea la nivelul administrației de stat reprezintă subiecte de interes public general, despre care presa trebuie să ia cunoștință, să le investigheze și să le aducă la cunoștința publicului, solicită instanței să constate că subiectul abordat este unul de interes public.

Pe de altă parte, pârâta, prin avocat, solicită instanței să aibă în vedere și practica CEDO care a statuat că sursele jurnalistice al căror conținut prezintă fapte de natură penală constituie subiecte de interes public general, motiv pentru care acestea nu pot fi cenzurate, impunându-se a fi prezentate publicului prin intermediul jurnaliștilor.

În susținerea apărării sale, pârâta, prin avocat, precizează că subiectul nu are caracter de noutate, întrucât mesajul a fost postat pe pagina de socializare de către fostul Prim-ministru la ora 10:00, urmând ca emisiunea din data de 10.12.2016 să fie difuzată începând cu ora 21:00, iar cea din data de 11.12.2016, începând cu ora 13:00. În acest context, arată că este evident faptul că, odată ce această declarație a fost făcută publică, toată presa a preluat-o ca atare, împrejurare demonstrată prin intermediul articolelor anexate întâmpinării depuse la dosarul cauzei. În plus, apreciază că nu există nicio urmă de îndoială că acest mesaj nu a fost preluat exclusiv de către România TV, ci și de alte publicații și posturi de televiziune.

De asemenea, arată că subiectul vizează o persoană publică prin raportare la funcția pe care domnul Lucian Isar o deținea, față de mesajul publicat de către Victor Ponta pe pagina personală de Facebook, în cuprinsul întâmpinării formulate fiind prezentat un scurt istoric cu privire la funcțiile deținute pe parcursul timpului de către partea adversă.

Pârâta, prin avocat, arată că, potrivit transcriptului anexat atât de reclamant, cât și de societatea sa, reiese că a fost reliefat și punctul de vedere al părții adverse raportat la mesajul postat de fostul premier al României în felul următor: „Lăsați-l pe domnul Ponta să dezvăluie”, aceasta fiind singura declarație pe care a înțeles să o facă în momentul în care a fost interogat de un reporter. Totodată, precizează că, anterior difuzării emisiunilor, a fost adusă la cunoștința publicului o declarație telefonică făcută de Crin Antonescu și una exprimată de către Alina Gorghiu cu privire la acest subiect.

În ceea ce privește susținerea reclamantului conform căreia Ridzone Computers S.R.L. avea obligația de a face dovada faptelor de care este acuzat, pârâta, prin avocat, menționează că nu cade în sarcina sa demonstrarea nevinovăției, atât timp cât mesajul nu a provenit de la aceasta sau de la postul de televiziune România TV. Totodată, arată că, încă de la începutul emisiunii din data de 10.12.2016, moderatorul, respectiv pârâatul Victor Ciutacu, a subliniat în mod clar că, până la acel moment, nicio instituție a statului nu a confirmat mesajul postat, prin raportare la acuzațiile de natură penală care i se aduceau reclamantului Lucian Isar. În acest sens, menționează că nu își poate aroga atribuții ale organelor de urmărire penală pentru a investiga declarațiile pe care a înțeles să le facă Victor Ponta în dimineața zilei de 10 decembrie.

Aceasta solicită instanței să aibă în vedere că afirmațiile făcute de către moderatorii în timpul emisiunilor reprezintă judecăți de valoare, care, în măsura în care sunt scoase din context, pot părea o știre, însă acest fapt care reiese din transcript, prin intermediul unor afirmații, cum ar fi de pildă „Tot pe surse și Isar s-a dus să depună o plângere (...) bine, dacă mă întrebați pe mine, adevărul este undeva la jumătate (...) Păi vă pun o întrebare, ipotetic vorbind”, fiind evident că acestea reflectă opinia moderatorului Victor Ciutacu, iar nu acuzații pe care cel din urmă le aduce reclamantului.

În ceea ce privește prejudiciul, pârâta, prin avocat, apreciază că este nedovedit de către reclamant, neexistând nicio probă în susținerea afirmațiilor sale, respectiv că a suferit o vătămare psihică sau că ar fi pierdut funcția pe care o deținea la momentul la care au fost difuzate emisiunile în cauză. Pe cale de consecință, pentru aspectele învederate și pentru motivele invocate pe larg în cuprinsul întâmpinării, solicită respingerea acțiunii ca nefiind întemeiată, arătând că va formula pretenții cu privire la cheltuielile de judecată pe cale separată.

Pârâatul, prin avocat, precizează că înțelege să se ralieze concluziilor puse de către societatea Ridzone Computers S.R.L., prin avocat, cu mențiunea că, în ceea ce privește acuzația făcută de către domnul Victor Ponta la adresa reclamantului nu este vorba de o tentativă de luare de mită, ci de o luare de mită, deoarece art. 289 C.pen. încadrează ca act

material al infracțiunii inclusiv pretinderea, nefiind necesar ca suma să fie înmănată. Prin urmare, acuzația este una expresă de săvârșire a unei infracțiuni.

Un prim aspect pe care îl învederează este cel al cadrului juridic aplicabil speței, deoarece o mare parte a temeiurilor invocate de reclamant se circumscriu legislației audiovizualului, respectiv Legii nr. 504/2002 și Codului audiovizualului, extrăgând texte din lege care să atragă sancționarea pârâților. În acest sens, arată că legea audiovizualului și deciziile de natură normativă emise de CNA reprezintă acte care țin de domeniul administrativ, care implementează obligații în sarcina titularilor de licențe audiovizuale, legislație care reglementează raporturile dintre această Comisie și radiodifuzori, iar atunci când cei din urmă greșesc, urmează a fi sancționați contravențional. De asemenea, arată că art. 88 din Legea nr. 504/2002 reliefează faptul că doar CNA este în măsură să constate încălcările legii, partea nemulțumită putând contesta măsura la Secția de Contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel. Prin urmare, apreciază că reclamantul nu poate investi o instanță civilă prin invocarea unei chestiuni de ordin administrativ, cu consecința aplicării unei sancțiuni civile, Judecătoria Sectorului 1 București statuând în același sens prin intermediul unor sentințe care au la bază art. 75 C.civ., menținute ulterior în calea de atac de către Tribunalul București.

Pârâtul, prin avocat, precizează că legislația audiovizualului nu îi este aplicabilă, având în vedere faptul că obligațiile sunt reglementate eminent în sarcina unor persoane juridice, procesul civil urmând a fi intentat ca urmare a unei sancționări de către CNA, în temeiul căreia vătămarea ar fi fost prezumată ca fiind dovedită. În acest context, susține că nicidecum Comisia Națională a Audiovizualului nu s-a aplecat asupra unor noțiuni precum libertatea de exprimare și limitările sale mai largi pe care le are presă sau incidența limitelor prevăzute de art. 75 C.civ., tranșând problema într-o manieră seacă. Prin urmare, solicită instanței să constate incidența prevederilor Codului Civil, cu consecința înlăturării materiei audiovizualului.

De asemenea, pârâtul, prin avocat, învederează că modul în care cererea de chemare în judecată a fost redactată permite soluționarea acesteia doar în sensul respingerii ca neîntemeiată, întrucât se cere obligarea în solidar la plata unei sume de bani pentru încălcările aduse imaginii, în condițiile în care pârâții au săvârșit fapte diferite, având poziții diferite în cadrul procesului, aspect cu privire la care nu au fost făcute precizări. În acest sens, arată că Victor Ciutacu are calitatea de făptuitor datorită împrejurării că într-o emisiune a făcut două afirmații care au fost deduse judecății, în timp ce Ridzone Computers S.R.L. este comitent, menit să răspundă în solidar pentru acțiunea celui dintâi.

Pârâtul, prin avocat, precizează că, la data de 11.02.2016, când a fost difuzată cea de-a doua emisiune, nu a făcut niciun fel de afirmații, motiv pentru care nu poate să răspundă pentru săvârșirea acestei fapte, întrucât răspunderea este personală, neputând fi sancționat pentru titluri afișate a doua zi pe ecran, fără a se cunoaște prepusul cu care urmează a fi ținut în solidar cu Ridzone Computers S.R.L..

Astfel, susține că din maniera în care a fost redactată cererea de chemare în judecată, nu poate fi individualizat prejudiciul care se impută pentru afirmațiile sale și prejudiciul solicitat pentru fapta de a doua zi al cărui făptuitor nu este cunoscut, deoarece nu a fost chemat în judecată, neputându-i-se impune să se apere în condițiile în care prejudiciul nici măcar nu este cuantificat în mod corect. În acest sens, arată că reclamantul avea obligația de a structura acțiunea intentată în așa manieră încât să permită părților adverse să formuleze apărări, răspunderea în solidar în calitate de comitent nefiind menționată.

De asemenea, învederează că, pe lângă faptul că se impune ca prejudiciul să fie argumentat, acesta trebuie să fie și probat de către cel care îl solicită, or, în condițiile în care nu există un prejudiciu inițial pentru analiza cererii, apreciază că, în baza principiului disponibilității, această obligație îi revine reclamantului, motiv pentru care acțiunea nu poate fi soluționată.

Pârâtul, prin avocat, arată că faptele pentru care a fost trimis în judecată sunt cele săvârșite în data de 10.02.2016 și constau în afirmații precum „Reclamantul a mers la DNA să facă un denunț pentru a beneficia de reducerea pedepsei” și „valoarea șpăgii pe care a cerut-o este de 2 milioane de euro”, solicitând instanței să-l judece doar cu privire la acestea, din perspectiva art. 75 C.civ., care reglementează două cauze de exonerare a răspunderii jurnaliștilor pentru afirmațiile pe care le fac. În acest context, menționează ca art. 75 alin. 1 C.civ. face trimitere la aplicabilitatea jurisprudenței CEDO, astfel că, în situația în care atingerea adusă imaginii este în conformitate cu regulile cuprinse în convenții la care România este parte, nu se va aplica nicio sancțiune.

Totodată, precizează că afirmațiile făcute au natura unor judecăți de valoare, în condițiile în care a susținut că Lucian Isar a mers să facă un denunț, cel din urmă menționând în cererea de chemare în judecată că a fost chemat la instituția în cauză în calitate de martor, într-un dosar deschis ca urmare a unei plângeri penale făcute de persoana sa, fapt amintit de acesta și într-o declarație dată în aceeași zi. Astfel, arată că afirmația conform căreia a fost făcut un denunț și nu o plângere este o judecată de valoare, întrucât însăși declarația dată de reclamant este un non-sens juridic, având în vedere că, potrivit art.79 C.pr.pen., persoana care depune o plângere are calitatea de parte vătămată.

Pe cale de consecință, însuși reclamantul a susținut că a mers la DNA în calitate de martor într-un dosar deschis ca urmare a unei sesizări făcute de acesta. Astfel, pârâtul, prin avocat, arată că sesizările sunt de două tipuri, respectiv plângere sau denunț, astfel că, în situația în care este deținută calitatea de martor, se presupune că a făcut un denunț, afirmația sa fiind o judecată de valoare având drept bază factuală declarația părții adverse.

De asemenea, pârâtul, prin avocat, precizează că analiza declarației reclamantului se coroborează cu informațiile avute pe surse, care tronează chiar în debutul citatului, și pe care partea adversă o indică în acțiune ca fiind delictuală. Mai arată că telespectatorii au fost informați de la începutul emisiunii că informațiile au fost obținute pe surse, iar, în condițiile în care CEDO îmbrățișează ideea utilizării de către jurnaliști a surselor pentru a transmite informații, nu a fost săvârșită nicio faptă delictuală.

Acesta menționează că singurele obligații pe care le avea erau acelea de a transmite informații din surse de încredere și aducerea la cunoștința publicului a faptului că acestea provind din surse, obligații care au fost îndeplinite. În ceea ce privește caracterul „de încredere”, în condițiile în care, în conformitate cu dispozițiile CEDO, nu poate fi obligat la divulgarea surselor, acestea trebuia analizate din perspective adiacente, reprezentate de faptul că reclamantul a mers la DNA, că, în mod evident, a mers pentru un denunț, că denunțul în mod necesar atrage, prin efectul legii, conform art. 19 din Legea nr. 78/2000, înjumătățirea pedepsei și declarația lui Victor Ponta care afirmă că instituțiile specializate aveau cunoștința de infracțiunea săvârșită de către reclamant. Prin urmare, acest conglomerat de informații care nu poate fi tăgăduit, i-a permis jurnalistului să afirme că „Lucian Isar s-a dus la DNA să facă un denunț pentru a beneficia de reducerea pedepsei pentru infracțiunea pe care a săvârșit-o”.

Totodată, pârâtul, prin avocat, susține că afirmarea săvârșirii unei infracțiuni de către partea adversă nu este una care să aibă paternitatea jurnalistului, ci a unui alt politician, fost Prim-ministru al Guvernului din care reclamantul a făcut parte, elementul privind denunțul și beneficierea de reducere a pedepsei reprezentând judecăți de valoare, întrucât cel dintâi se deduce din însăși declarația reclamantului, cel de-al doilea fiind un efect al legii. Astfel, precizează că este de la sine înțeles că un jurnalist poate spune că atunci când o persoană este acuzată de săvârșirea unei infracțiuni și face un denunț, va putea beneficia de art. 19, prin reducerea la jumătate a pedepsei.

Pârâtul, prin avocat, arată că își întemeiază apărarea pe lângă aspectele reținute de jurisprudența CEDO și pe dreptul de exagerare și cel la provocare al discursului jurnalistic, care este nesancționabil. De asemenea, susține că, în prezenta cauză, pe lângă problema denunțului și cea a beneficiului de reducere a pedepsei, se regăsește și cea a sumei de două milioane de euro, care reprezintă o informație factuală, despre care, în calitate de jurnalist, a

adus la cunoștința publicului că a fost obținută pe surse, fără a dezvălui însă natura acestora. În acest sens, menționează că are dreptul de a spune informația fără a trăda sursa, deoarece în contextul amintit anterior aceasta poate fi considerată ca fiind de încredere, atât timp cât un personaj ca fostul Prim-ministru este credibil atunci când spune despre un ministru al său că a săvârșit o faptă de corupție, fiind informat de instituțiile de specialitate, care nu au intervenit ulterior declarației pentru a infirma cele susținute.

Pe de altă parte, pârâtul, prin avocat, arată că art. 75 C.civ. reglementează încă o ipoteză în ceea ce privește exonerarea de răspundere a jurnalistului, amintind că, atunci când acesta acționează cu bună-credință, nu poate fi sancționat, cu toate că aduce atingere imaginii unei persoane. În acest sens, arată că se impune coroborarea textului de lege indicat anterior cu art. 14 alin. 2 C.civ. care reglementează prezumția bunei-credințe, reclamantul având obligația de a o răsturna. Pe cale de consecință, având în vedere că reaua-credință nu a fost probată, înțelege să uzeze de elemente care întăresc buna-credință și care sunt enumerate în cauza Dălban c. României.

Pe cale de consecință, pârâtul, prin avocat, solicită instanței să constate incidența ambelor cauze de exonerare prevăzute de art. 75 C.civ. și să respingă acțiunea ca neîntemeiată, fără cheltuieli de judecată, sens în care depune la dosar concluzii scrise.

Instanța dispune închiderea dezbaterilor și reține cauza spre soluționare.

INSTANȚA

Deliberând asupra cauzei civile de față, constată următoarele:

Prin cererea înregistrată pe rolul acestei instanțe la data de 14.09.2016, sub nr. 37362/299/2016, reclamantul Lucian Isar a solicitat, în contradictoriu cu pârâții Ridzone Computers S.R.L. și Ciutacu Victor, ca prin hotărârea ce se va pronunța să se dispună obligarea pârâților, în solidar, la plata sumei de 100.000 lei, reprezentând despăgubiri pentru prejudiciul moral cauzat, respectiv obligarea pârâților, în solidar, la publicarea pe cheltuiala acestora a hotărârii ce se va pronunța în prezenta cauză pe postul național România TV, în intervalul orar 22:00 – 23:00, cu cheltuieli de judecată.

În motivarea cererii, reclamantul a precizat că demersul judiciar este inițiat în contextul unor fapte repetate prin care, în mod deliberat, pârâții au urmărit și lezarea reputației și imaginii sale, fiindu-i încălcat în mod flagrant de către aceștia dreptul la respectarea demnității. Acest drept, în considerarea caracterului său de valoare intrinsecă a ființei umane, a fost reglementat și protejat în mod expres de legiuitorul român care, în lumina relațiilor sociale ce caracterizează societatea, a înțeles să-i confere o importanță aparte, sens în care au fost invocate prevederile art. 252 și art. 72 C.civ.

Referitor la faptele în raport de care a fost formulată cererea de chemare în judecată, reclamantul a menționat că, în data de 10.02.2016, în cadrul emisiunii Ediția de Seară, ora 22:00, moderatorul Victor Ciutacu a afirmat: „*Tot pe surse, și Isar s-a dus să depună o plângere. Bine, dacă mă întrebați pe mine adevărul e undeva la jumătate. Isar s-a dus să depună un denunț ca să ia jumătate în urma denunțului făcut la adresa lui (...) Păi să vă pun o întrebare, ipotetic vorbind. Cam cât de imbecil ar trebui să fii ca în regimul lui Băsescu, suspendat sau nu, ală mai pro-american președinte de pe planetă, să fii membru într-un Guvern pro-americanului și invers și tu să ceri 2 milioane șpagă de la americani? Aoleu, am zis suma, scuzați-mă (...) Isar ăla nu pare imbecil. O avea omul defecte, dar tâmpit nu pare (...) A cerut numai un milion sau ce?*”

De asemenea, în data de 11.02.2016, în cadrul emisiunii Cheia zilei, începând cu ora 13:00, afișajul din subsolul imaginii (titlul de crawl), respectiv cel care ar trebuie să anunțe tematica dezbaterii a prezentat următoarele: „*Soțul Alinei Gorghiu/Cum a fost înregistrat/Unde și-a folosit influența/Disperarea primei doamne a PNL/Bombă: Cum a fost înregistrat soțul Alinei Gorghiu/Acuzații grave: Ce șpagi a negociat soțul șefei PNL.*” Cu

toate acestea, pe parcursul emisiunii, nici moderatorul și nici invitații nu au adus în discuție și nu au prezentat presupusa înregistrare la care se face referire.

Reclamantul a menționat că faptele ilicite anterior menționate au fost precedate de alte fapte ilicite similare, din conținutul sentinței civile nr. 1766/2014 (definitivă) rezultând că pârâta Ridzone Computers S.R.L. nu se află la prima abatere de tipul celei reclamante în prezenta cauză. De asemenea, se impune a se observa că abaterile deja sancționate de către instanța de judecată au avut drept obiect afirmații similare cu cele din prezenta cauză, în sensul în care au fost prezentate pe postul RTV presupuse fapte/acte de corupție la care reclamantul ar fi participat. Astfel, pârâta repetă actele ilicite, reiterând la distanță de aproximativ 2 ani de zile teza potrivit căreia reclamantul ar fi săvârșit acte de corupție, ceea ce este de natură a demonstra vădita rea-credință și premeditare.

De asemenea, reclamantul a arătat că, dincolo de sancțiunea aplicată de către instanța de judecată, faptele pârâților se află într-o vădită contradicție cu principiile asumate de postul de televiziune, respectiv: „politica editorială să fie definită astfel: echilibru perfect, imparțialitate, informație verificată la sânge, discurs al știrilor și al dezbaterilor fără nici un fel de partizanat (...) RTV își propune să respecte dreptul publicului la informare, conform Rezoluției Consiliului Europei 1003/93 referitoare la etica jurnalistică (...) Jurnalii RTV trebuie să manifeste exigente imperative constând în raportarea de știri corecte și de opinii etice (...)”

Astfel, reclamantul a precizat că, în măsura în care pârâții ar fi ținut cont de considerentele hotărârii judecătorești și de ceea ce își asumă potrivit web-site-ului propriu, sub nicio formă aceștia nu ar fi putut difuza și promova afirmațiile prezentate pe postul de televiziune în datele de 10.02.2016 și 11.02.2016, având în vedere că aceste afirmații sunt lipsite de orice suport.

În continuare, reclamantul a învederat că sunt îndeplinite condițiile răspunderii civile delictuale în sarcina pârâților.

Cu privire la fapta ilicită, reclamantul a precizat că aceasta constă în prezentarea pe postul național de televiziune a unor știri neadevărate, în cadrul cărora aceasta este prezentat opiniei publice drept autor al unor fapte de natură penală. Astfel, se impune a se observa faptul că afirmațiile pârâților nu se pot încadra sub nicio formă în sfera opiniilor jurnalistice, în speță nefiind incidente judecări de valoare emise cu bună-credință în scopul informării publicului, pe tema unor știri preexistente. Dacă opiniile jurnalistice sunt protejate, de principiu, de libertatea de exprimare, în privința știrilor, normativul în domeniu presupune un grad superior de rigurozitate, în sensul în care o știre nu poate fi difuzată fără minime verificări, care să confirme/informe veridicitatea aspectelor faptice prezentate publicului larg.

În cazul de față nu numai că nu au existat verificări (dacă ar fi fost întreprinse, faptele ilicite nu s-ar mai fi produs), însă pârâții sunt cei care lansează cu rea-credință știri precum: „Isar s-a dus să depună un denunț ca să ia jumătate în urma denunțului făcut la adresa lui (...) Si tu să ceri 2 milioane șpagă de la americani? Aoleu, am zis suma, scuzați-mă (...) A cerut numai un milion sau ce?”

Reclamantul a învederat că aspectele anterioare sunt asumate în nume propriu de către moderator/organismul de televiziune, în contextul în care „știrile” sunt prezentate opiniei publice în premieră și fără a mai fi fost reiterate de către un alt organism/entitate/persoană. Astfel, pârâții sunt cei care comunică opiniei publice faptul că reclamantul s-ar fi dus să depună un denunț ca să ia jumătate în urma denunțului „făcut” la adresa sa, respectiv că ar fi cerut șpagă de 2-1 milioane de la americani. În consecință, sunt prezentate publicului larg ca și fapte confirmate următoarele: persoana reclamantului ar face obiectul unui denunț penal/plângere penală; reclamantul ar fi săvârșit o faptă de natură penală, constând în perceperea unui sume cu titlu de „șpagă.”

În considerarea gravității faptelor prezentate publicului larg de către pârâți, demersurile de verificare a informațiilor difuzate erau absolut necesare, o simplă solicitare adresată Direcției Naționale Anticorupție fiind suficientă pentru a se verifica dacă există vreo

plângere în ceea ce-l privește pe reclamant, respectiv dacă acesta are vreo calitate într-un presupus dosar de corupție – referitor la aspectele semnalate în cadrul emisiunii. Reclamantul a precizat că un astfel de demers nu a fost întreprins, din moment ce afirmațiile pârâților erau, în mod evident, false.

De asemenea, în aceeași notă a falsității se încadrează inclusiv titlurile afișate în data de 11.02.2016, în cadrul emisiunii Cheia zilei, unde se arată „*Soțul Alinei Gorghiu/Cum a fost înregistrat/Unde și-a folosit influența/Disperarea primei doamne a PNL/Bombă: Cum a fost înregistrat soțul Alinei Gorghiu/Acuzații grave: Ce șpagi a negociat soțul șefei PNL.*”

Astfel, reclamantul a precizat că prin titlurile respective nu numai că îi este lezată imaginea și reputația, însă pârâții dau dovadă de neseriozitate inclusiv față de publicul telespectator, căruia îi inoculează ideea existenței unei înregistrări a actului de corupție/referitor la actul de corupție, pentru ca ulterior acest material (inexistent) să nu fie prezentat.

Pe de altă parte, pentru o corectă și completă identificare a contextului, reclamantul a învederat că, în data de 10.02.2016, a fost prezent la DNA în calitate de martor într-un dosar penal. La aceeași dată, Victor Ponta a prezentat pe pagina sa de Facebook următorul mesaj public: „*Nu cunosc, în mod evident motivele chemării de azi la DNA. Pot însă să spun că în aproape 4 ani de activitate ca Prim-Ministru a fost o singură ocazie în care am primit direct informare de la instituțiile specializate ale statului despre o tentativă clară de corupție din partea unui ministru – Lucian Isar (care a cerut avantaje personale de la un mare investitor american în schimbul sprijinului pentru implementarea unui proiect important din România).*”

Reclamantul a susținut că, nici în aceste condiții, abordarea pârâților nu se justifică, întrucât aceștia nu s-au adresat instituției pentru a obține lămuriri referitoare la prezența sa la sediul acesteia, în măsura în care ar fi considerat că afirmațiile publice efectuate de persoana sa nu erau suficiente (a prezentat mass media motivul prezenței la DNA, conform declarațiilor publice efectuate în data de 10.02.2016).

De asemenea, reclamantul a considerat că pârâții nu au prezentat în mod onest și cu bună-credință punctul de vedere exprimat de numitul Victor Ponta. Astfel, o abordare de bună-credință, în acord cu normativul în materie ar fi presupus anumite rezerve din partea organismului de televiziune, în sensul unei delimitări clare între ceea ce reprezintă afirmație a persoanei publice Victor Ponta și ceea ce reprezintă afirmație a moderatorului/organismului de televiziune. De altfel, moderatorul/organismul de televiziune avea obligație de a menționa publicului telespectator faptul că afirmațiile numitului Victor Ponta sunt neconfirmate de vreo instituție a statului, precum și că acestea nu beneficiază de dovezi care să fi fost prezentate până la data respectivă.

În acest sens, reclamantul a mai arătat că pârâții au creat știri poprii, în sensul în care au comunicat opiniei publice aspecte factice nereale: existența unui denunț în ceea ce-l privește, perceperea de către reclamant a unei sume cu titlu de „șpagă”, existența unei înregistrări referitoare la actul de corupție.

Reclamantul a invocat prevederile art. 72 și art. 75 C.civ., menționând că libertatea de exprimare este consacrată atât prin Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (art. 10), cât și prin prevederile Constituției României.

Cu toate acestea, paragraful 2 al art. 10 din Convenție prevede că libertatea de exprimare nu este o libertate absolută, exercitarea acesteia comportând o serie de „îndatoriri și responsabilități”, putând fi supusă unor „condiții, restrângeri sau sancțiuni prevăzute de lege, care constituie măsuri necesare, într-o societate democratică”, una dintre aceste limitări fiind „protecția reputației sau a drepturilor altora.” Această limitare a libertății de exprimare se regăsește și în Constituției, art. 30 alin. 6 prevăzând că „libertatea de exprimare nu poate prejudicia demnitatea, onoarea, viața particulară a persoanei și nici dreptul la propria imagine”, text care reprezintă o aplicare a principiului general stabilit la art. 57 din Constituție.

Reclamantul a arătat că o altă reglementară incidentă cauzei deduse judecării este Rezoluția nr. 1003/1993 adoptată de Adunarea Parlamentară a Consiliului Europei la 01.07.1993 cu privire la etica ziaristică. De asemenea, reclamantul a invocat prevederile art. 1.3 și art. 2.1.2 din Codul Deontologic al Jurnalistului elaborat de Convenția Organizațiilor de Media, art. 2 – art. 4 din Codul Deontologic al Ziaristului adoptat de Clubul Român de Presă, art. 40 din Codul Audiovizualului.

În continuare, reclamantul a precizat că atât în practica judiciară internă, cât și în practica CEDO se regăsesc mai multe statuări ce fac referire la cadrul legal anterior invocat, evidențiindu-se limitele exercitării libertății de exprimare. Astfel, având în vedere că toate reglementările anterior menționate au fost încălcate de pârâți, rezultă în mod clar exercitarea abuzivă, cu vădită rea-credință a libertății de exprimare, fiind depășite în mod indubitabil limitele legale ale acesteia, fapta ilicită a acestora fiind evidentă. Prin urmare, se relevă fără putință de tăgadă faptul că pârâții poartă o acțiune de denigrare a reclamantului, utilizând în acest sens orice mijloc, fără a avea în vedere obligațiile legale, astfel cum acestea sunt circumstanțiate la nivelul doctrinei și practicii naționale și internaționale. Reclamantul a precizat că se poate observa din pasajele expuse anterior cum pârâții nu respectă principiile de etică și deontologie profesională, fiind lansate acuzații nereale, neverificate, cu privire la persoana sa.

În ceea ce privește vinovăția pârâților, reclamantul a susținut că aceasta rezultă în primul rând din ignorarea obligațiilor pe care aceștia le au în virtutea normelor legale anterior menționate. Astfel, toate aspectele promovate de pârâți în cadrul emisiunii drept informații verificate, confirmate, cu referire la persoana reclamantului, se dovedesc ca fiind lipsite de orice suport.

Reclamantul a menționat că este de neînțeles de ce pârâții nu au ales mai întâi să interpeleze în mod oficial DNA-ul cu privire la presupusa sa calitate de făptuitor/învinuit/inculpat și abia ulterior, în funcție de răspunsul instituției, să-l prezinte publicului drept infractor de drept comun. De altfel, reclamantul a precizat că absolut toate acuzațiile pe care moderatorul le-a efectuat la adresa sa sunt în legătură cu aspecte publice, ce puteau fi lămurite printr-o interpelare a unei entități publice, accesul la informația corectă fiind unul cât se poate de facil.

În speța dată, moderatorul emisiunii, fără să existe vreun demers al DNA în ceea ce-l privește pe reclamant, afirmă în mai multe rânduri că ar fi săvârșit o anumită faptă penală, ceea ce reprezintă o veritabilă desființare a prezumției de nevinovăție (operantă în situația existenței unor cercetări – ceea ce nici măcar nu este cazul). Mai mult decât atât, în evaluarea vinovăției, ar trebui avut în vedere inclusiv faptul că pârâta nu se află la primul incident de acest tip, existând în precedent o altă hotărâre de condamnare a acesteia pentru prejudicii morale aduse reclamantului.

În ceea ce privește existența prejudiciului și a raportului de cauzalitate, reclamantul a arătat că consecințele faptei ilicite săvârșite de către pârâți se manifestă, în principal, pe planul sentimentului de frustrare accentuată pricinuită de difuzare a unor informații nereale referitoare la săvârșirea unor fapte penale și imorale de către persoana sa. Astfel, se pune în discuție corectitudinea și legalitatea faptelor reclamantului, fiind pronunțate în acest sens veritabile verdicte de către moderatorul emisiunii. Reclamantul a apreciat că este inacceptabil a-i fi știrbită reputația profesională construită în timp în domeniul financiar-bancar, domeniu în care reputația și imaginea sunt elemente esențiale. Mai mult decât atât, se impune a fi avut în vedere inclusiv faptul că pârâta a mai fost sancționată pentru o situație similară, respectiv trebuie avut în vedere faptul că pârâta transmite mesajele prin intermediul unui post național de televiziune, ce beneficiază de o audiență semnificativă.

Cu privire la răspunderea solidară a pârâților, reclamantul a invocat prevederile art. 30 alin. 8 din Constituție, art. 1382 și art. 1373 alin. 1 C.civ.

În drept, au fost invocate prevederile art. 30, art. 31, art. 57 din Constituția României, art. 70-75, art. 252, art. 253 și următoare, art. 1349 și următoarele C.civ., art. 8 și art. 10 din

Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, art. 192 și următoarele C.pr.civ.

În susținerea cererii, reclamantul a solicitat încuviințarea probei cu înscrisuri și a depus, în copie certificată pentru conformitate cu originalul: extras ONRC (filele 11-12), decizia nr. 258/14.04.2016 (filele 13-15), transcript emisiune (filele 16-28), capturi emisiune (filele 29-34), articole presă (filele 35, 54-55), sentința civilă nr. 1766/06.02.2014 pronunțată de Judecătoria Sectorului 1 București în dosarul nr. 19175/299/2013 (filele 36-39), Codul profesional al jurnaliștilor RTV (filele 40-45), Curriculum vitae (filele 46-53).

Cererea a fost legal timbrată, conform chitanțelor depuse la dosar (filele 10 și 65).

La data de 29.09.2016, prin serviciul registratură, reclamantul a depus precizările solicitate de instanță.

La data de 08.11.2016, prin serviciul registratură, pârâtul Ciutacu Victor Gabriel a depus întâmpinare prin care a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată ca neîntemeiată.

În motivarea întâmpinării, pârâtul a precizat că răspunderea delictuală poate fi atrasă numai în condițiile săvârșirii unui delict civil, iar în speța de față delictul ar semnifica depășirea limitelor drepturilor fundamentale la libera exprimare și informare, fapt care nu s-a produs.

Pârâtul a arătat că, în dimineața zilei de 10.02.2016, reclamantul a fost citat la sediul DNA, în calitate de martor într-un dosar privind fapte de corupție, audierea sa fiind caracterizată de presă ca fiind inopinată.

După publicarea știrii privind citarea reclamantului pentru a da declarații într-un dosar de corupție, fostul prim-ministru, Victor Ponta, a publicat pe pagina personală de Facebook următoarea declarație: „Nu cunosc în mod evident motivele chemării de azi la DNA. Pot însă să spun că în aproape patru ani de Prim-Ministru a fost o singură ocazie în care am primit direct informare de la instituțiile specializate ale statului despre o tentativă clară de corupție din partea unui ministru – Lucian Isar (care a cerut avantaje personale de la un mare investitor american în schimbul sprijinului pentru implementarea unui proiect important din România)! Atunci i-am spus imediat și lui Crin Antonescu de situație și a înțeles – în câteva ore l-am înlocuit pe Isar cu Mihai Voicu. Probabil că cei care m-au informat pe mine au sesizat și DNA. Din păcate există și astfel de oameni.”

În seara zilei de 10.02.2016, în cadrul emisiunii Ediția de seară, pârâtul a făcut afirmațiile al căror caracter delictual este invocat de către reclamant și care vizau informațiile despre acesta vehiculate în cursul acelei zile. Raportat la cadrul factual anterior menționat, pârâtul a susținut că demersul jurnalistic criticat de reclamant s-a situat în limitele mai largi pe care jurisprudența CEDO le conferă dreptului la liberă exprimare în presă.

În primul rând, pârâtul a precizat că discursul său critic a avut o bază factuală care nu poate fi contestată: fostul prim-ministru a afirmat despre unul dintre foștii miniștri din guvernul pe care l-a condus că ar fi săvârșit o faptă de corupție în exercitarea acestei funcții. Această afirmație a intervenit chiar după citarea reclamantului la DNA, pentru a da declarații într-un dosar de corupție.

În al doilea rând, pârâtul a învederat că afirmațiile sale ulterioare nu au reprezentat decât completări ale cadrului factual exprimat de fostul prim-ministru Ponta, cu aspecte factuale de care a luat cunoștință de la niște surse, aspect pe care l-a precizat expres în cadrul emisiunii. Aceste informații care completau afirmația făcută de fostul prim-ministru Ponta vizau: reclamantul Isar a formulat un denunț la DNA (cu privire la această informație a comentat, în mod provocator, că denunțul poate constitui temei de reducere a pedepsei cu referire la art. 16 din O.U.G. nr. 43/2002) și că valoarea mitei cerute de reclamantul Isar a fost de 2.000.000 euro.

Reclamantul invocă însă delictul de presă prin desconsiderarea completă atât a bazei factuale de netăgăduit, cât și a dreptului pârâtului de a difuza informații obținute pe surse. De altfel, reclamantul trece sub tăcere faptul existenței unei evidente corelări între audierea sa de

către DNA și afirmațiile fostului prim-ministru Ponta, pe de o parte, și informațiile obținute de pârât pe surse, pe de altă parte.

În al treilea rând, critica reclamantului cu privire la lipsa unei verificări a informației furnizate de fostul prim-ministru Ponta este neîntemeiată. Astfel, pârâtul a precizat că jurnaliștii sunt îndreptățiți să publice afirmațiile făcute de terțe persoane, ÎCCJ reținând că „În cauza Thorgeirson c. Islandei, Curtea Europeană a apreciat că în măsura în care un jurnalist reproduce ceea ce a aflat de la alții, stabilirea adevărului respectivelor afirmații constituie o sarcină nerezonabilă, dacă nu chiar imposibilă.”

Pârâtul a susținut că dreptul de a disemina informația făcută de Victor Ponta este cu atât mai evidentă în condițiile în care acesta a fost șeful Guvernului din care reclamantul a făcut parte. În concluzie, pârâtul a solicitat să se constate că demersul jurnalistic în cadrul căruia au fost relatate afirmațiile deduse judecății este caracterizat de existența unei baze factuale, a unui interes public evident pentru subiectul dezbătut și a utilizării în mod legitim a surselor jurnalistice, iar toate acestea conduc la concluzia irefragabilă că demersul jurnalistic criticat a fost exercitat cu bună-credință în conformitate cu prevederile art. 75 C.civ.

În drept, au fost invocate prevederile art. 75 C.civ.

În susținerea întâmpinării, pârâtul a depus, în copie: articole presă (filele 79-82).

La data de 16.11.2016, prin serviciul registratură, pârâta Ridzone Computers S.R.L. a formulat întâmpinare prin care a invocat excepție necompetenței teritoriale, solicitând declinarea competenței de soluționare a cauzei în favoarea Judecătoria Ploiești, iar, pe fond, a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată ca neîntemeiată, cu cheltuieli de judecată.

În motivarea excepției necompetenței teritoriale, pârâta a invocat prevederile art. 107 alin. 1 și art. 112 C.pr.civ., menționând că pârâtii nu au domiciliul/sediul pe raza teritorială a Sectorului 1 București, respectiv că reclamantul a introdus cererea de chemare în judecată cu nesocotirea normelor ce reglementează competența teritorială a instanței.

Pe fondul cauzei, pârâta a precizat că, în data de 10.02.2016, ora 22:00, pe postul de televiziune România TV, deținut de societatea sa, a fost difuzată emisiunea „Ediție de seară” moderată de pârâtul Victor Ciutacu, având ca invitați pe numiții Gabriela Vrâncianu Firea (vicepreședinte PSD la acea vreme), Virgil Popescu (vicepreședinte PNL), Dănuț Pop (președintele Partidului Ecologist din România), Niesl Schneckner (analist), iar, prin telefon, în direct, Ion Cristoiu. Pârâta a menționat că subiectul abordat a fost unul cu tentă politică, vizând mesajul postat de Victor Ponta în dimineața zilei de 10.02.2016, pe pagina sa de Facebook, privind acuzația de corupție adusă reclamantului. În acest context, moderatorul emisiunii a pus în discuția invitaților dezvăluirea făcută de Victor Ponta la adresa reclamantului, criticând inclusiv gestul fostului prim-ministru de a confirma, abia după 4 ani, suspiciunea de corupție ce plana asupra reclamantului și despre care presa aflase deja din diferite surse.

Pârâta a mai arătat că, în data de 11.02.2016, pe parcursul difuzării emisiunii „Cheia zilei” de la ora 13:00, moderată de numita Paula Ursu, pe burtieră au fost prezentate câteva titluri reprezentative pentru dezbateră din platou, referitoare la acuzația pe care Victor Ponta a făcut-o la adresa reclamantului.

În ceea ce privește fapta ilicită, pârâta a susținut că aceasta nu există, întrucât emisiunile în cauză, în cadrul cărora s-au dezbătut aspectele arătate de reclamant, reprezintă demersuri jurnalistice realizate în deplină concordanță cu reglementările legale în vigoare.

În acest sens, pârâta a menționat că emisiune vizate sunt constituite dintr-o suită de comentarii jurnalistice, vizându-l pe omul politic Lucian Isar și activitatea sa în calitate de fost ministru delegat pentru relația cu mediul de afaceri în Guvernul Ponta. Pe cale de consecință, scopul emisiunii a fost acela de a informa publicul cu privire la chestiuni de interes public, respectiv declarația făcută de Victor Ponta potrivit căreia aceasta ar fi fost informat ca premier despre o tentativă clară de corupție din partea reclamantului, care ar fi cerut avantaje de la un mare investitor străin.

Potrivit jurisprudenței CEDO, gestionarea fondurilor publice, corupția în cadrul administrației de stat sau a instituțiilor private, corupția politică constituie subiecte de interes public, pe care presa, în calitate de „câine de pază” este obligată să le investigheze și să le difuzeze, deoarece sunt subiecte importante pentru o societate democratică, iar publicul are un interes legitim de a fi informat despre ele, acestea făcând parte din dezbaterile politice.

În ceea ce privește caracterul de interes public al subiectului dezbătut, odată cu lansarea în spațiul public de către fostul prim-ministru Victor Ponta a acestui denunț, presa a dezbătut pe larg acest subiect, astfel cum rezultă din articolele de presă. Având în vedere că, în cauză, sursa jurnalistică a reprezentat-o mesajul postat de Victor Ponta pe pagina personală de Facebook, pârâta a solicitat să se constate că CEDO a apreciat întotdeauna că sursele journalistice al căror conținut face referire la comiterea unor fapte de natură penală întrunesc cerința interesului public, iar acestea nu pot fi cenzurate nici măcar parțial, decât în condiții absolut excepționale, sens în care a invocat și prevederile art. 31 lit. a din Decizia CNA nr. 220/2011.

Pârâta a menționat că informațiile difuzate pe postul de televiziune România TV nu au avut caracter de noutate pentru public, subiectul abordat fiind generat de declarația lui Victor Ponta din dimineața zilei de 10.02.2016, postată pe pagina personală de Facebook, în contextul în care atât aceasta, cât și reclamantul au fost chemați în data de 10.02.2016 la DNA. Odată ce acuzația la adresa reclamantului a fost lansată în mediul public, datorită interesului public major pe care l-a stârnit, mesajul a fost preluat imediat de întreaga mass-media, făcând subiectul știrilor difuzate atât în data de 10.02.2016, cât și ulterior. Astfel, niciuna dintre informațiile difuzate pe postul de televiziune România TV nu a avut caracter de noutate pentru public, fiind vorba despre un subiect de interes public, ce a fost dezbătut de presa și de televiziunile de specialitate din perioada contemporană difuzării emisiunilor de către România TV.

Așadar, deși reclamantul afirmă că s-a adus atingere reputației și demnității sale prin emisiunile incriminate, trebuie relevat faptul că nu societatea pârâtă a fost cea care a lansat informațiile privind acuzația de corupție, ci fostul prim-ministru Victor Ponta. Mai mult, informațiile lansate de Victor Ponta au apărut în multiple publicații, putându-se lesne observa animozitatea care există între cele două figuri publice, ca urmare a seriei de acuzații pe care aceștia și le-au adus reciproc.

Pe cale de consecință, publicul larg fusese deja informat cu privire la subiectul reiterat de emisiunile România TV, ceea ce cunoștință despre informațiile cuprinse de acestea, eventualul prejudiciu moral fiind cauzat la momentul declanșării acuzațiilor lui Victor Ponta. De altfel, reclamantul a înregistrat deja pe rolul Judecătoriei Sectorului 2 București sub nr. 26079/300/2016 o cerere de chemare în judecată formulată în contradictoriu cu Victor Ponta. Or, postul de televiziune România TV nu a făcut decât să transmită către public informații care intraseră deja în circuitul public, informații care nu aveau un caracter de noutate pentru public și care nu aveau potențial de a surprinde publicul ori de a produce un nou prejudiciu moral reclamantului.

În continuare, pârâta a învederat că subiectul dezbătut privește o persoană publică, astfel cum rezultă din simpla lectură a CV-ului reclamantului. Astfel, conform jurisprudenței CEDO, limitele criticii admisibile sunt mai largi în privința unui om politic, vizat în această calitate, decât a unui om obișnuit, cel dintâi expunându-se în mod inevitabil și conștient unui atent control al faptelor și gesturilor sale, atât din partea mijloacelor de mass-media, cât și a marelui public. Din această perspectivă, a poziției publice a reclamantului, trebuie judecată atitudinea oricărui demers jurnalistic care îl vizează.

Totodată, dreptului publicului de a fi informat cu privire la chestiuni de interes public îi corespunde obligația jurnalistului de a-l informa cu privire la aceste chestiuni. Astfel, jurnalistul se achită de această obligație prin exercițiul dreptului la liberă exprimare într-o modalitate specifică și care se bucură de un grad ridicat de protecție în privința posibilelor ingerințe ale autorităților. Cauza dedusă judecării privește un echilibru între dreptul la

libertatea de exprimare a jurnalistului versus dreptul reclamantului la demnitate, onoare și reputație. Prin urmare, instanța trebuie să ia în considerare poziția persoanei vizate de către emisiunea în cauză, respectiv dacă este sau nu o figură publică, precum și dacă emisiunile în cauză a generat o dezbateră de interes public, sens în care a fost invocată jurisprudența CEDO (cauza Minelli c. Elveția, cauza Kurier Zeitungsverlag und Druckerei GMBH c. Austria). În consecință, pârâta a solicitat să se constate că afirmațiile făcute în cadrul emisiunilor nu servesc unei campanii de denigrare a reclamantului, atâta timp cât acestea nu se refereau la aspecte ale vieții particulare a reclamantului, ci la acuzația pe care Victor Ponta i-a adus-o acestuia.

Pârâta a invocat prevederile art. 39 și art. 40 din Decizia nr. 220/2011, arătând că, așa cum rezultă din transcriptul emisiunii „Ediție de seară”, în debutul emisiunii a fost prezentat și punctul de vedere al reclamantului care a afirmat: „*Lăsați-l pe domnul Ponta să dezvăluie (...) Nu, domnule, E o plângere pe care eu mi-o susțin.*” Așadar, față de acuzația adusă în mediul public de către Victor Ponta, reclamantul și-a expus în mod oficial punctul de vedere, pe care pârâta l-a prezentat în emisiune, înaintea oricăror discuții din platou.

Pârâta a susținut că acuzația privind „tentativa clară de corupție” nu a fost adusă de societatea sa, respectiv că discuțiile s-au raportat exclusiv la informația postată de Victor Ponta pe Facebook, accentuându-se faptul că respectiva acuzație nu era confirmată la acel moment de nicio instituție a statului: „*Cum vin scandalurile astea cu aducere aminte după 4 ani de zile, cu servicii care nu confirmă sau procuraturi care nu recunosc deschiderea unei acțiuni penale și așa mai departe. Doi foști președinți de partide care se ceartă pe la televizor și în intervenții și nimeni nu lămurește cu nimic.*”

În acest sens, pârâta a arătat că, în jurisprudența sa, CEDO a statuat că sancționarea penală sau obligarea unui jurnalist la plata despăgubirilor pentru simplul fapt că a ajutat la răspândirea declarațiilor venite de la un terț ar împiedica grav contribuția presei la discutarea chestiunilor de interes general, și nu trebuie să existe decât dacă motive deosebit de imperioase o cer (refuzul nejustificat al jurnalistului de a-și dezvălui sursele, subsemnarea la declarațiile terțului, tonalitatea tendențioasă, neseriozitatea investigației, reaua-credință a jurnalistului).

În ceea ce privește lipsa dovezilor, având în vedere că jurnaliștii România TV au precizat că emisiunile se întemeiază pe declarațiile făcute de Victor Ponta, nu se impunea ca în cadrul acestora să fie prezentate dovezi certe privind cele susținute, sens în care a fost invocată cauza Thorgeirson c. Islandei. Astfel, fiind vorba de niște acuzații de natură penală, pârâta nu avea nicio obligație legală de a demonstra faptul că reclamantul a comis presupusa faptă ce i-a fost imputată de Victor Ponta, nedispunând de prerogativele legale pentru a produce probe în acest sens, neputându-se subroga în drepturile și obligațiile organelor de cercetare penală cu atribuții legal stabilite în acest sens.

Pârâta a invocat și cauza Dălban c. României, menționând că jurnalistul nu este ținut să probeze adevărul afirmațiilor publicate, în ceea ce privește opiniile, care au prin natura lor în caracter subiectiv. Pe de altă parte, moderatorul a încercat să verifice, în măsura posibilă, veridicitatea informațiilor lansate de Victor Ponta, însă fără succes. Pe cale de consecință, întrucât nu a putut verifica veridicitatea informațiilor, pârâta a evitat să prezinte zvonurile pe care le-a comunicat publicului drept fapte certe.

În continuare, pârâta a solicitat ca afirmațiile făcute de moderatorul Victor Ciutacu să fie analizate per ansamblu. În acest sens, a susținut că respectivele „știri” nu reprezintă altceva decât judecățile de valoare ale moderatorului, opinii jurnalistice pe care acesta le-a emis în raport de informațiile apărute în mediul public și care îl vizau pe reclamant, acestea purtându-se la nivel de supoziții. Mai mult decât atât, este foarte important ca instanța să aibă în vedere credibilitatea sursei de informare – Victor Ponta – prin raportare la funcția și poziția pe care acesta a ocupat-o și o ocupă în societate, credibilitate ce i-a permis să emită opinii și judecăți de valoare bazate pe o bază faptică credibilă.

În practica sa, CEDO face distincție între fapte și judecăți de valoare. Existența faptelor poate fi demonstrată, pe când veridicitatea judecăților de valoare nu poate fi demonstrată. Exigența de a demonstra veridicitatea unei judecăți de valoare este imposibil de întrunit și nu reprezintă în sine o ingerință în libertatea de opinie, care este o parte esențială a dreptului garantat de art. 10 din Convenție. De altfel, judecățile de valoare ale jurnalistului sunt pe deplin admisibile din prisma legislației internaționale, sens în care au fost invocate cauzele Dălbán c. României, Thornhill c. Alabama, Harlanova & Letonia, Ierusalim c. Austriei, Handyside c. Regatului Unit. Aceasta este soluția firească, întrucât judecățile de valoare derivă din dreptul la liberă exprimare și dreptul la opinie garantat de art. 30 alin. 1, art. 31 alin. 1 și art. 53 din Constituția României, art. 10 alin. 1 CEDO, prevederile Statutului jurnalistului și Codului Deontologic.

Formulele și cuvintele folosite de moderatorul emisiunii pentru a-și exprima părerea nu pot fi considerate ca aducând atingere reputației reclamantului, pentru că acestea au fost făcute în exercitarea unei îndatoriri de interes social și moral, circumscriindu-se dreptului la libera exprimare prevăzută de art. 10 CEDO, iar exagerările din emisiunea în cauză pot fi considerate rezonabile, într-o societate democratică, în condițiile în care astfel de informații despre activitatea reclamantului au apărut și în alte publicații. Mai mult, afirmațiile moderatorului pot fi cu ușurință încadrate în categoria judecăților de valoare admise de jurisprudența CEDO.

În ceea ce privește titlurile ce au figurat pe burtiera emisiunii „Cheia zilei”, pârâta a susținut că acestea se înscriu perfect în doza de exagerare și provocare permise de jurisprudența CEDO, termenul de „șpagă” fiind utilizat și asociat numelui reclamantului și de alte publicații.

Pârâta a mai arătat că, în cadrul emisiunilor reclamate, a prezentat cu bună-credință declarațiile lui Victor Ponta și a existat o delimitare clară între declarațiile făcute de acesta și opiniile moderatorului, subliniindu-se faptul că afirmațiile nu sunt confirmate. Pe cale de consecință, pârâta a apreciat că nu există faptă ilicită, deoarece cel ce exercită prerogativele pe care legea le recunoaște dreptului său subiectiv (dreptul la libera exprimare) nu poate fi considerat că acționează ilicit, chiar dacă prin exercițiul normal al dreptului său au fost aduse anumite restrângeri ori prejudicii dreptului subiectiv al unei persoane.

În ceea ce privește prejudiciul, pârâta a susținut că acesta nu există, fiind necesar un criteriu cert de referință pentru a putea fi cuantificat prejudiciul moral. În mod vădit, reclamantul susține că a fost prejudiciat moral de emisiunile difuzate pe postul de televiziune România TV, însă potențialele stări afective provocate acestuia (suferință, frustrare, indignare) nu pot avea un corespondent pecuniar, întrucât nu reprezintă un prejudiciu reparabil în bani. Pârâta a apreciat că jignirile aduse unor elemente ale personalității pot produce efecte prejudiciabile din punct de vedere material, exclusiv în cazul în care ar rezulta o pierdere financiară sau un vădit prejudiciu pe plan profesional, lucru care nu s-a întâmplat în prezenta cauză.

În subsidiar, pârâta a menționat că judecătorul are obligația să aprecieze prejudiciul moral *in concreto* în raport de criterii proprii naturii prejudiciului, raportat la fiecare caz în parte, precum gravitatea prejudiciului moral suferit, importanța prejudiciului moral suferit, durata durerii psihice provocate, intensitatea durerii psihice provocate, tulburările și neajunsurile suferite de persoana vătămată pe plan fizic și psihic, durata menținerii vătămării psihice, consecințele prejudiciului pe plan social, profesional și familiar, profesia, vârsta, funcția, nivelul de pregătire și cultură generală al reclamantului. Or, instanța poate lesne observa că prejudiciul moral suferit de reclamant nu este nici grav, nici important, nici susținut într-o manieră mai amplă decât simpla mențiune a faptului că i s-a încălcat dreptul la respectarea demnității.

De asemenea, pârâta a învederat că reclamantul nu a dovedit pretinsul prejudiciu moral cauzat, cuantumul pretențiilor fiind vădit disproportionat și nejustificat. Mai mult, nu se poate vorbi despre existența unui prejudiciu moral cauzat de difuzarea emisiunilor, de vreme

ce reclamantul cunoștea că acuzațiile ce au făcut obiectul dezbaterilor din platoul România TV i-au fost aduse de Victor Ponta prin intermediul Facebook și numeroase televiziuni/publicații au dezbătut/relatat în mod asemănător cu societatea pârâtă cele declarate public de către Victor Ponta. De asemenea, pârâta a invocat trecutul politic tumultuos al reclamantului.

Cu privire la legătura de cauzalitate, pârâta a menționat că reclamantul nu a dovedit în nici un fel raportul de cauzalitate.

În ceea ce privește vinovăția pârâților, pârâta a susținut că aceasta nu poate fi reținută, întrucât aceștia au urmărit să-și îndeplinească cu bună-credință sarcina de a informa opinia publică asupra unor chestiuni de interes public, nefiind determinată de existența vreunei animozități personale sau de intenția de a leza în mod gratuit și nejustificat reputația reclamantului.

Cu privire la capătul II de cerere, pârâta a arătat că, în raport de finalitatea comună a celor două capete de cerere, acestea sunt incompatibile, urmărindu-se acoperirea aceluiași prejudiciu (de imagine) de două ori, în natură și prin echivalent. O hotărâre care să permită o dublă acoperire a prejudiciului ar determina, fără îndoială, o îmbogățire fără justă cauză a reclamantului, încălcându-se principiul conform căruia este supus reparației prejudiciul care nu a fost reparat.

În drept, au fost invocate prevederile art. 205 și următoarele, art. 107 alin. 1, art. 112 alin. 1, art. 213 alin. 2, art. 248 alin. 1 C.pr.civ., art. 30 alin. 1 și alin. 8, art. 31 alin. 1 și art. 53 din Constituția României, art. 10 alin. 1 CEDO, prevederile Statului jurnalistului și Codului deontologic, prevederile Recomandării nr. R (2000) 7 a Comitetului de Miniștri, art. 1349 și următoarele C.civ., Legea nr. 504/2002.

În susținerea întâmpinării, pârâta a solicitat încuviințarea probei cu înscrisuri și a depus, în copie: articole presă (filele 109-119).

La data de 26.01.2017, prin serviciul registratură, reclamantul a depus note de ședință.

La termenul din data de 30.01.2017, instanța a respins, ca neîntemeiată, excepția necompetenței teritoriale, pentru motivele arătate în încheierea de ședință de la acel termen (filele 142-143).

Instanța a încuviințat, pentru toate părțile, proba cu înscrisuri.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța reține următoarele:

La data de 10.02.2016, în cadrul emisiunii „Ediția de Seară”, difuzate pe postul de televiziune România TV, pârâtul Victor Gabriel Ciutacu (moderatorul emisiunii) a afirmat următoarele despre reclamantul Lucian Isar: „*Tot pe surse, și Isar s-a dus să depună o plângere. Bine, dacă mă întrebați pe mine adevărul e undeva la jumătate. Isar s-a dus să depună un denunț ca să ia jumătate în urma denunțului făcut la adresa lui (...) Păi să vă pun o întrebare, ipotetic vorbind. Cam cât de imbecil ar trebui să fii ca în regimul lui Băsescu, suspendat sau nu, ală mai pro-american președinte de pe planetă, să fii membru într-un Guvern pro-americanului și invers și tu să ceri 2 milioane șpagă de la americani? Aoleu, am zis suma, scuzați-mă (...) Isar ăla nu pare imbecil. O avea omul defecte, dar tâmpit nu pare (...) A cerut numai un milion sau ce?*” (transcript – filele 16-28).

De asemenea, la data de 11.02.2016, în cadrul emisiunii „Cheia zilei”, difuzate pe postul de televiziune România TV, au fost prezentate următoarele titluri în subsolul imaginii: „*Soțul Alinei Gorghiu/Cum a fost înregistrat/Unde și-a folosit influența/Disperarea primei doamne a PNL/Bombă: Cum a fost înregistrat soțul Alinei Gorghiu/Acuzații grave: Ce șpagi a negociat soțul șefei PNL.*” (captură imagine – filele 29-34).

Instanța constată că emisiunile anterior menționate au avut ca principal subiect de dezbateră mesajul lui Victor Ponta, fostul Prim-ministru al României, care, la data de 10.02.2016, pe pagina sa personală de Facebook, a publicat următorul mesaj: „*Nu cunosc în mod evident motivele chemării de azi la DNA. Pot însă să spun că în aproape patru ani de Prim-ministru a fost o singură ocazie în care am primit direct informare de la instituțiile specializate ale statului despre o tentativă clară de corupție din partea unui ministru – Lucian*”

Isar (care a cerut avantaje personale de la un mare investitor american în schimbul sprijinului pentru implementarea unui proiect important din România)! Atunci i-am spus imediat și lui Crin Antonescu de situație și a înțeles – în câteva ore l-am înlocuit pe Isar cu Mihai Voicu. Probabil că cei care m-au informat pe mine au sesizat și DNA. Din păcate există și astfel de oameni” (articol de presă - filele 54-55).

Întrucât reclamantul a solicitat angajarea răspunderii civile delictuale a pârâților, instanța este ținută să analizeze dacă, în speță, sunt întrunite condițiile cerute de lege în acest scop, atât prin raportare la prevederile din dreptul intern, cât și la principiile statuate în jurisprudența Curții Europene de Justiție a Drepturilor Omului referitoare la dreptul la viață privată și la libertatea de exprimare.

Conform art. 21 din Constituția României, dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor trebuie să fie interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care România este parte, iar în cazul existenței unor neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, și legile interne, se vor aplica cu prioritate reglementările internaționale, cu excepția cazului în care Constituția sau legile interne conțin dispoziții mai favorabile.

În ceea ce privește aplicabilitatea art. 8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului (ratificată prin Legea nr. 30/1994), instanța reține următoarele:

Potrivit articolului anterior menționat, „1. Orice persoană are dreptul la respectarea vieții sale private și de familie, a domiciliului său și a corespondenței sale. 2. Nu este admis amestecul unei autorități publice în exercitarea acestui drept decât în măsura în care acesta este prevăzut de lege și constituie, într-o societate democratică, o măsură necesară pentru securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale, protecția sănătății, a moralei, a drepturilor și a libertăților altora.”

Astfel, instanța apreciază că aducerea la cunoștința publicului a unor informații (false sau adevărate) referitoare la o anumită persoană atrage incidența art. 8, având în vedere că dreptul la reputație este o componentă a dreptului la viață privată, astfel cum rezultă din jurisprudența CEDO (cauza Abeberry c. Franței, cauza Leempoel & S.A. ED Ciné Revue c. Belgiei, nr. 64772/01). Instanța reține că reclamantul a criticat afirmațiile referitoare la pretinsa săvârșire a unor fapte cu caracter penal, afirmații care sunt de natură a-i afecta reputația. Prin urmare, instanța apreciază că art. 8 din Convenție este aplicabil în prezenta cauză.

În ceea ce privește aplicabilitatea art. 10 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, instanța reține următoarele:

Libertatea de exprimare este garantată de art. 10 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului. „Orice persoană are dreptul la libertatea de exprimare. Acest drept cuprinde libertatea de opinie și libertatea de a primi sau de a comunica informații ori idei fără amestecul autorităților publice și fără a ține seama de frontiere. Prezentul articol nu împiedică statele să supună societățile de radiodifuziune, de cinematografie sau de televiziune unui regim de autorizare.”

De asemenea, art. 19 din Declarația Universală a Drepturilor Omului prevede că orice persoană are dreptul la libertatea de opinie și de exprimare ceea ce implică dreptul de a nu fi îngrădit în opiniile sale și dreptul de a primi și răspândi informații pe orice cale, fără luarea în considerare a frontierelor statale. Totodată, Pactul Internațional privitor la Drepturile Civile și Politice, în paragraful 1 al articolului 19 prevede că nimeni nu poate fi îngrădit în opiniile sale, iar paragraful 2 al aceluiași articol dispune că orice persoană are dreptul la libertatea de exprimare care cuprinde libertatea de a căuta, de a primi și de a răspândi informații și idei de orice fel, fără luarea în considerare a frontierelor statale, sub formă orală, scrisă, imprimată sau artistică, prin orice mijloace la alegerea sa.

Astfel, instanța constată că afirmațiile pârâtului Victor Gabriel Ciutacu din cadrul emisiunii televizate, caracterizate printr-o largă accesibilitate, se subsumează libertății sale de

a transmite informații și dreptului publicului de a primi astfel de informații, deci libertății de informare, care este o componentă a libertății de exprimare. Prin urmare, instanța apreciază că și art. 10 din Convenție este aplicabil în prezenta cauză.

Conform art. 1349 C.civ., orice persoană are îndatorirea să respecte regulile de conduită pe care legea sau obiceiul locului le impune și să nu aducă atingere, prin acțiunile ori inacțiunile sale, drepturilor sau intereselor legitime ale altor persoane, iar în cazul în care încalcă această obligație răspunde de toate prejudiciile cauzate, fiind obligat să le repare integral.

De asemenea, potrivit art. 1357 C.civ., cel ce cauzează altuia un prejudiciu printr-o faptă ilicită, săvârșită cu vinovăție, este obligat să îl repare. Prin urmare, pentru a antrena răspunderea civilă delictuală a unei persoane, trebuie îndeplinite cumulativ următoarele condiții: să existe o faptă ilicită, să existe un prejudiciu, să existe un raport de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciu, să existe vinovăția autorului faptei ilicite și prejudiciabile.

Fapta ilicită, ca element al răspunderii civile delictuale este orice faptă prin care, încălcându-se normele dreptului obiectiv, sunt cauzate prejudicii dreptului subiectiv aparținând altei persoane.

Cu titlu prealabil, instanța reține că reclamantul contestă atât afirmațiile pârâtului Victor Gabriel Ciutacu din cadrul emisiunii „Ediția de Seară”, cât și titlurile afișate în subsolul imaginii în cursul emisiunii „Cheia Zilei”, fiind, astfel, vorba de două fapte ilicite distincte.

Potrivit art. 30 din Constituția României, libertatea de exprimare a gândurilor, a opiniilor sau a credințelor și libertatea creațiilor de orice fel, prin viu grai, prin scris, prin imagini, sunete sau prin alte mijloace de comunicare în public, sunt inviolabile. Cu toate acestea, se prevede că libertatea de exprimare nu poate prejudicia demnitatea, onoarea, viața particulară a persoanei și nici dreptul la propria imagine.

Atât art. 10 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, cât și paragraful 3 al art. 19 al Pactului stabilesc că exercițiul dreptului la liberă exprimare trebuie făcut în anumite limite, mai ales atunci când acesta intră în conflict cu alte interese individuale sau colective. Astfel, potrivit paragrafului 2 al art. 10 din Convenție „exercitarea acestor libertăți ce comportă îndatoriri și responsabilități poate fi supusă unor formalități, condiții, restrângeri sau sancțiuni prevăzute de lege, care constituie măsuri necesare, într-o societate democratică, pentru securitatea națională, integritatea teritorială sau siguranța publică, apărarea ordinii și prevenirea infracțiunilor, protecția sănătății sau a moralei, protecția reputației sau a drepturilor altora, pentru a împiedica divulgarea de informații confidențiale sau pentru a garanta autoritatea și imparțialitatea puterii judecătorești”.

În același sens, paragraful 3 al art. 19 din Pact dispune că exercițiul acestui drept comportă îndatoriri deosebite și responsabilități speciale, ceea ce înseamnă că acesta poate fi supus unor restricții care trebuie să fie expres prevăzute de lege, restricții care au ca scop respectarea drepturilor și reputației altor persoane sau sunt necesare pentru salvagardarea siguranței naționale, a ordinii publice, a sănătății sau a moralei publice.

În jurisprudența sa, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a subliniat în nenumărate rânduri că libertatea de exprimare constituie unul din fundamentele esențiale ale unei societăți democratice, una din condițiile principale ale progresului acesteia și ale împlinirii fiecărei persoane (cauza Muller c. Elveția). De asemenea, Curtea a arătat că pluralismul ideilor este fundamentul societății moderne europene, motiv pentru care art. 10 protejează nu numai ideile neutre și informațiile brute, ci și acele idei și informații care șochează, neliniștesc sau ofensează populația sau o parte a acesteia (cauza Handyside c. Marea Britanie).

Totodată, în ceea ce privește presa, orice restricție impusă acesteia trebuie raportată la interesul pe care îl are o societate democratică de a menține un grad cât mai ridicat de libertate a „câinelui de pază al democrației” (cauza Goodwin c. Marea Britanie, cauza Cumpănă și Mazăre c. România).

Pe de altă parte, în ceea ce privește art. 8 din Convenție, statului îi revine obligația de a menține un echilibru just între obligațiile sale pozitive și asigurarea libertății de exprimare. Printre altele, statului îi revine obligația pozitivă de a sancționa persoanele ce încalcă dreptul la reputație al altora, pentru o protecție corespunzătoare a acestui drept, atunci când „afirmațiile în cauză depășesc limitele criticilor acceptabile în temeiul art. 10 din Convenție” (cauza *Petrina c. României*). În acest sens, se reține că „art. 8 are drept obiect principal apărarea individului de ingerințele arbitrare ale puterilor publice, nelimitându-se la a pretinde statului să se abțină de la asemenea ingerințe; acestui angajament negativ i se pot alătura obligațiile pozitive (...). Granița dintre obligațiile pozitive și negative ale statului potrivit art. 8 nu se pretează la o definiție precisă; principiile aplicabile sunt totuși comparabile. Mai precis, în cele două cazuri, trebuie luată în calcul păstrarea echilibrului just dintre interesul general și interesele individului, statul beneficiind oricum de o marjă de apreciere” (cauza *Pfeifer c. Austriei*).

Instanța reține că, în jurisprudența sa (cauza *Lingens c. Austria*), Curtea face o distincție importantă referitoare la afirmațiile unei persoane, calificându-le în două categorii: afirmații factuale și judecăți de valoare.

Astfel, cele din prima categorie vizează afirmarea unor fapte determinate, caz în care autorului lor i se poate pretinde să demonstreze adevărul acestora, în timp ce judecățile de valoare privesc exprimarea opiniei unei persoane asupra calităților profesionale, morale și personale ale altuia. Prin urmare, în măsura în care o persoană exprimă o judecată de valoare, acesteia nu i se poate impune să facă proba verității celor afirmate, Curtea apreciind că o astfel de obligație este imposibilă și de natură a împiedica persoanele să își afirme opiniile despre alții.

Cu toate acestea, nici judecățile de valoare lipsite de orice baza factuală nu sunt protejate de art. 10, Curtea statuând că „nu se poate admite că, în principiu, o judecată de valoare poate fi considerată astfel, decât dacă este însoțită de fapte pe care să se sprijine. Necesitatea unei legături între judecată de valoare și faptele care o sprijină poate varia de la un caz la altul în funcție de circumstanțele specifice ale fiecărui caz” (cauza *Feldek c. Slovaciei*).

Prin urmare, dacă drepturile unei persoane sunt lezate atât prin afirmații care ar putea fi calificate ca fiind judecați de valoare, cât și prin imputarea unor fapte determinate, Curtea va lua în considerare tipul de afirmație care a lezat cel mai important drepturile respective, calificând în funcție de aceasta afirmația litigioasă în ansamblul ei (cauza *Dichand și alții c. Austria*).

Pe cale de consecință, având în vedere principiile enunțate de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului, instanța apreciază că afirmațiile contestate de către reclamant au natura unor *afirmații factuale*, trebuind, astfel, să aibă o bază factuală suficientă. Instanța nu poate reține susținerile pârâtei *Ridzone Computers S.R.L.* referitoare la faptul că afirmațiile respective reprezintă judecați de valoare, întrucât susținerile referitoare la săvârșirea unor fapte de natură penală nu reprezintă o opinie personală a moderatorului, ci fapte determinate pentru care este necesară o bază factuală suficientă.

Așa cum s-a menționat anterior, afirmațiile contestate au fost realizate ca urmare a mesajului publicat de Victor Ponta pe pagina sa personală de Facebook, care, fiind de interes public, a determinat publicarea a numeroase articole de presă (filele 109-119), cum în mod întemeiat a susținut și pârâta.

De asemenea, așa cum rezultă din CV-ul depus la dosar (filele 46-53), reclamantul deține funcția de Președinte al Consiliului de Supraveghere al Băncii Comerciale Feroviare S.A., iar afirmațiile care fac obiectul cauzei vizau activitatea acestuia de ministru delegat pentru relația cu mediul de afaceri. Astfel, instanța reține că reclamantul și-a asumat calitatea de persoană publică, prin deținerea unei funcții în puterea executivă suficient de importantă încât să permită o dezbatere publică cu privire la activitatea sa.

Pe de altă parte, instanța nu poate reține susținerile pârâților în sensul că în cadrul emisiunilor „Ediția de Seară” și „Cheia zilei” a fost efectuată o simplă reproducere a mesajului publicat de Victor Ponta pentru motivele ce vor fi expuse în continuare.

Astfel, deși pârâtul Victor Gabriel Ciutacu a susținut că afirmațiile din cadrul emisiunii „Ediția de Seară” au o bază factuală suficientă, respectiv declarația lui Victor Ponta și citarea reclamantului la DNA, **instanța constată că acesta nu s-a limitat la a reproduce declarația fostului Prim-ministru, susținând în plus faptul că reclamantul ar fi luat mită în valoare de 2 milioane de euro.** În acest sens, întrucât această sumă nu a fost menționată de către Victor Ponta, nu se poate aprecia că există o bază factuală suficientă cu privire la afirmația anterior expusă.

De asemenea, cu toate că jurnaliștii nu pot fi obligați să își denunțe sursa informației (cauza Goodwin v. Marea Britanie), instanța apreciază că simpla menționare a faptului că o anumită informație este cunoscută „pe surse” nu este suficientă pentru a-l exonera pe jurnalist de obligația de a avea o bază factuală suficientă. Astfel, instanța reține că pârâtul Victor Gabriel Ciutacu nu era scutit de obligația de a verifica informația adusă la cunoștința publicului telespectator.

Instanța nu poate reține nici susținerile conform cărora moderatorul emisiunii a accentuat faptul că respectiva acuzație nu era confirmată la acel moment de nicio instituție a statului: „*Cum vin scandalurile astea cu aducere aminte după 4 ani de zile, cu servicii care nu confirmă sau procuraturi care nu recunosc deschiderea unei acțiuni penale și așa mai departe. Doi foști președinți de partide care se ceartă pe la televizor și în intervenții și nimeni nu lămurește cu nimic.*” (transcript – fila 18). Analizând întregul discurs al pârâtului, instanța constată că acesta nu a precizat în niciun moment faptul că organele de urmărire penală nu au confirmat cele susținute în emisiune referitoare la suma ce face obiectul presupusei infracțiuni de luare de mită, susținerile în sens contrar nefiind întemeiate.

În ceea ce privește cea de-a doua faptă ilicită, instanța apreciază că nu are relevanță faptul că alte articole de presă au folosit noțiunea de „șpagă”, cât timp instanța este sesizată cu privire la titlurile prezentate în cadrul emisiunii „Cheia zilei”. De asemenea, instanța apreciază că afirmațiile „*Cum a fost înregistrat soțul Alinei Gorghiu/Acuzații grave: Ce șpagi a negociat soțul șefei PNL*” sunt lipsite de orice suport probator, neputându-se aprecia că este vorba de o doză de exagerare și de provocare, cum în mod vădit neîntemeiat a susținut pârâta.

În acest sens, instanța constată că pârâta nu a făcut dovada existenței înregistrărilor menționate, astfel încât rezultă că aceasta nu s-a străduit nici măcar să dea o aparență de veridicitate a informației, reaua-credință a acesteia fiind evidentă.

Prin urmare, având în vedere că prezumția de bună-credință prevăzută de art. 14 alin. 2 și art. 75 alin. 2 C.civ. a fost răsturnată, instanța apreciază că reclamantul a făcut dovada existenței faptelor ilicite în sarcina pârâtelor, acestea depășind limitele libertății de exprimare pentru motivele anterior expuse.

Prejudiciul reprezintă rezultatul negativ al încălcării ilicite a unui drept subiectiv și trebuie să fie cert și să nu fi fost reparat încă.

Cu titlu prealabil, instanța reține că, deși reclamantul nu a menționat în mod expres cuantumul prejudiciului pentru fiecare dintre cele două fapte ilicite, această omisiune nu este de natură a conduce automat la respingerea cererii de chemare în judecată. Astfel, în lipsa unor elemente contrare, se prezumă că prejudiciul invocat de către reclamant este divizibil, respectiv 50.000 lei pentru prima faptă ilicită și 50.000 lei pentru a doua faptă.

Dificultatea constă, însă, în evaluarea bănească a prejudiciului, mai ales în lipsa unor minime criterii legale și în contextul unei jurisprudențe extrem de variate.

Cu toate acestea, prejudiciul moral nu ar putea fi lăsat neacoperit, judecătorul fiind obligat să soluționeze pricina, sub sancțiunea denegării de dreptate. De asemenea, în materia sancționării faptelor vătămătoare la adresa imaginii și prestigiului profesional al persoanei, nu se poate aștepta de la reclamant să producă probe concrete în evaluarea prejudiciului, acestuia revenindu-i doar sarcina de a cuantifica în mod ipotetic acest prejudiciu.

De aceea, instanța ține seamă de circumstanțele concrete ale speței, apreciind că afirmațiile analizate au un potențial vătămător pentru reclamant, în condițiile în care îi pun sub semnul întrebării probitatea pe plan profesional, împrejurare de natură să determine repercusiuni grave pentru acesta, date fiind și diversele funcții de conducere pe care le-a ocupat de-a lungul timpului.

Instanța constată că și cea din urmă cerință a angajării răspunderii civile delictuale, aceea a raportului de cauzalitate între prejudiciu și fapta ilicită, este îndeplinită în cauză, întrucât, așa cum rezultă din probele administrate în cauză, efectul produs, adică prejudiciul cauzat, a fost provocat de acțiunea cauzatoare, în speță faptele ilicite săvârșite de către pârâte.

Conform art. 1373 alin. 1 C.civ., comitentul este obligat să repare prejudiciul cauzat de prepușii săi ori de câte ori fapta săvârșită de aceștia are legătură cu atribuțiile sau cu scopul funcțiilor încredințate.

Analizând înscrisurile depuse la dosar (fila 13), instanța reține că postul de televiziune România TV aparține societății pârâte Ridzone Computers S.R.L. și, întrucât fapta ilicită a pârâtului Victor Gabriel Ciutacu a fost săvârșită în calitate de moderator al emisiunii „Ediția de Seară” transmise de postul România TV, instanța apreciază că a fost făcută dovada raporturilor de prepușenie, cu atât mai mult cu cât pârâții nu au negat acest fapt.

Pe de altă parte, în ceea ce privește cea de-a doua faptă ilicită, instanța constată că aceasta nu mai poate fi imputată pârâtului Victor Gabriel Ciutacu, atâta vreme cât acesta nu a fost moderatorul emisiunii „Cheia zilei”, nefăcându-se dovada că ar fi avut atribuții cu privire la prezentarea titlurilor afișate în subsolul imaginii.

Prin urmare, păstrând un just echilibru între interesele contrare ale reclamantului și pârâtelor, instanța va obligă pârâții, în solidar, la plata către reclamant a sumei de 5.000 lei reprezentând daune morale pentru prejudiciul cauzat ca urmare a afirmațiilor din emisiunea „Ediția de Seară”, respectiv va obliga pe pârâta Ridzone Computers S.R.L. la plata către reclamant a sumei de 5.000 lei reprezentând daune morale pentru prejudiciul cauzat ca urmare a titlurilor prezentate în cadrul emisiunii „Cheia Zilei”, apreciind că suma totală de 10.000 lei este de natură să asigure acestuia o reparare integrală și echitabilă a daunelor suferite.

În ceea ce privește capătul II de cerere, instanța reține că, potrivit art. 253 alin. 3 lit. a C.civ., „Totodată, cel care a suferit o încălcare a unor asemenea drepturi poate cere instanței să îl oblige pe autorul faptei să îndeplinească orice măsuri socotite necesare de către instanță spre a ajunge la restabilirea dreptului atins, cum sunt: obligarea autorului, pe cheltuiala sa, la publicarea hotărârii de condamnare.”

Instanța nu poate reține susținerile pârâtei în sensul că admiterea acestui capăt de cerere ar presupune o dublă reparație, având în vedere că dispozițiile legale în materia apărării drepturilor nepatrimoniale se completează cu dispozițiile legale în materia răspunderii civile delictuale, acordarea de daune morale fiind compatibilă cu mijloacele de apărare prevăzute de art. 253 C.civ.

Prin urmare, având în vedere natura faptelor reținute în sarcina pârâților, instanța urmează să dispună obligarea acestora să asigure redarea dispozitivului prezentei hotărâri pe postul România TV, în intervalul orar 22:00 – 23:00, în termen de 5 zile de la rămânerea definitivă a prezentei hotărâri.

În ceea ce privește plata cheltuielilor de judecată, instanța reține că, potrivit art. 453 C.pr.civ., partea care pierde procesul va fi obligată, la cererea părții care a câștigat, să îi plătească acesteia cheltuieli de judecată. Așa cum rezultă din art. 451 C.pr.civ., cheltuielile de judecată constau în taxele judiciare de timbru și timbru judiciar, onorarii avocați sau experți, sume convenite martorilor pentru deplasare, precum și orice alte cheltuieli necesare pentru buna desfășurare a procesului.

Astfel, fiind în culpă procesuală, pârâții urmează a fi obligați, în solidar, la plata către reclamant a sumei de 120 lei cu titlu de cheltuieli de judecată reprezentând taxă judiciară de timbru (filele 10 și 65).

De asemenea, instanța va lua act că pârâta Ridzone Computers S.R.L. va solicita cheltuieli de judecată pe cale separată.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE**

Admite în parte cererea formulată de reclamantul *Lucian Isar*, cu domiciliul în _____, în contradictoriu cu pârâții *Ridzone Computers S.R.L.*, cu sediul în _____

și *Ciutacu Victor Gabriel*, cu domiciliul _____ și cu domiciliul ales în _____

Obligă pârâții, în solidar, la plata către reclamant a sumei de 5.000 lei reprezentând daune morale.

Obligă pârâta Ridzone Computers S.R.L. la plata către reclamant a sumei de 5.000 lei reprezentând daune morale.

Obligă pârâții să asigure redarea dispozitivului prezentei hotărâri pe postul România TV, în intervalul orar 22:00 – 23:00, în termen de 5 zile de la rămânerea definitivă a prezentei hotărâri.

Obligă pârâții, în solidar, la plata către reclamant a sumei de 120 lei cu titlu de cheltuieli de judecată.

Ia act că pârâta Ridzone Computers S.R.L. va solicita cheltuieli de judecată pe cale separată.

Cu drept de apel în termen de 30 zile de la data comunicării, cerere care se depune la Judecătoria Sectorului 1 București.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 13.02.2017.

PREȘEDINTE,
Sabina Bolla

GREFIER,
Andreea Tămaș

Red./ Thred: SB
5 ex./20.02.2017